

[Wilhelm]

»livsfor nødenheder«, oven i købet »i en stabil strøm på betryggende vilkår«. Formanden for debatskriverne er som bekendt i nær familie med Kemisk Værk Køge, for nu at belyse debatskriverens abstraktionsevne. Eller side 92, hvor vi får hele det klassiske skole-ridt om »frihed under ansvar«, »privat initiativ og ansvarlighed«, og hvor kulminationen nås med lighedstegnet mellem ejendomsretten og de politiske frihedsrettigheder. Det er nærmest rørende i et afsnit side 41, hvor forfatterne påberåber sig PP II, som man ellers troede at alle var hensynsfulde nok til at glemme eller i hvert fald tie stille med.

Der er en genopfriskning side 91 af det økonomiske råds herostratisk berømte påstand om det danske lønforspring, som er blevet effektivt tilbagevist først af socialistiske økonomer, siden af handelsministeriets beregninger, tilbagevisninger, som det økonomiske råd, så vidt jeg ved, har taget til sig.

Der er den uforbeholdne påstand side 72 om, at øget indtjening automatisk fører til øgede investeringer, uden så meget som et sideblik til virkeligheden, til spekulatøren i jord og fast ejendom, til finansministerens masseudstedelse af statsværdipapirer til 17,3 pct. eller til andre forstyrrende momenter.

Der er den meget talende sammenstilling side 17, som viser, at væksten er målestokken. Jeg citerer: »Bilbestanden og bogbestanden i vore folkebiblioteker er i samme tidsrum mere end fordoblet.«

Der er den helt guddommelige direktørlogik på samme side, som demonstrerer, hvordan de udlægger væksten i det kapitalistiske samfunds bureaukrati og i dets ambulancetjeneste over for industrianarkismens sociale og helbredsmæssige følgevirkninger. Jeg citerer: »Hvis man tager den offentlige sektor som mål for forvaltningen af trivsel, da... « osv.

Der er den obligatoriske hetz mod de arbejdsløse. Og der er fremfor noget det helt centrale spørgsmål, som man når frem til allerede på side 16, og som lyder: »Hvor tit fik H. C. Andersen sig et bad?«

Efter dette går jeg ud fra, at vi kan forvente, at fremskridtspartiet vil kræve forespørgselsdebat, hver gang en 5. klasse afleverer en fristil om et samfundsanliggende.

Jeg skal slutte med nogle få punktvis konklusioner. Den politik, som Industrirådet kræver, med offentlig sektor-stagnation og med lønpolitik, indkomspolitik, rammer,

dyrtidsindefrysninger, har været ført her i landet i de sidste 3 år. Den har ikke ført til hverken øget beskæftigelse eller bedre betalingsbalance. Dette til trods for, at der faktisk har været en kraftig effekt i retning af øgede industriprofitter, ifølge Børsen en stigning på 86,7 pct. fra 1975 til 1976. Omkostningerne ved denne politik påtvinges lønarbejderne i form af arbejdsløshed, produktivitetstigninger og reallønstillbagegang.

På trods af dette fortsætter investeringerne med at stagnere og beskæftigelsen med at falde. Industrirådets kur vil ikke virke, før danske arbejdere tvinges til at underbyde Japanerne på løn-, arbejds- og miljøvilkår. Det er systemets vilkår, og derfor må og skal dette system afskaffes.

Med hensyn til vores holdning til ØD og til dagsordener med eller uden central fond, ved lov eller ved andet, skal jeg blot sige, at det redegjorde jeg for ved debatten tidligere i eftermiddag.

Handelsministeren (Ivar Nørgaard):

Der ser ud til at være en større enighed blandt flere partier om socialdemokratiets holdning til ØD end til socialdemokratiets holdning til industripolitik som sådan. Vi har været udsat nu for en bred vifte af synspunkter, lige fra, at socialdemokratiet har skævvredet Danmark i 17 år og dermed ødelagt de industrielle vilkår, til, at vi har sat industriel vækst og industrielle hensyn over alt andet.

Som jeg havde lejlighed til at redegøre for, mener vi, at vi har taget hensyn til industrien som en nødvendig faktor for samfundets udvikling, og jeg synes nok, det er at tage munden temmelig fuld, når hr. Maisted hævder, at i hele 17 år er der sket en skævvridning. Problemet, som vi naturligvis ikke kan betegne med ordet skævvridning, kan vel kun have været et problem efter, at den internationale krise er indtrådt. Der har været almindelig enighed om at betragte 1960'erne som en periode med økonomisk vækst og stigning i velfærd og velstand, hvad jeg ikke mener man kan betvivle.

Der har været stillet et enkelt spørgsmål til mig fra hr. Kjelgaard, som gerne ville vide, hvilken stilling regeringen havde til de 4 punkter, som venstre og konservative havde fremlagt, men ikke fået med i forliget i au-